

Fata morarului

George Coșbuc

Sub plopii rari apele sună
Și plopii rari vâjâie-n vânt,
Iar roata se-nvârte nebună!
Eu stau la covată și cânt,
Dar singură nu știu ce cânt,
Și-n ochii mei lacrimi s-adună.

Aşa-i de-ntuneric afară!
Din cer un iad până-n pământ.
Eu cânt tot un cântec d-aseară
Și-aşa mi-e de silă să-l cânt,
Și tremur și n-aș vrea să-l cânt,
Și-l tac, dar nevrând îl cânt iară!

O, stânge-te, lampă, te stânge!
Că brâul de-ncins mi-a fost lung,
Dar brâul meu astăzi mă strâng,
La copcii cu greu îl ajung!
Aşa de cu greu îl ajung,
Și-n copcii el trupul mi-l frângе!

Dormi, mamă, dormi, draga mea mamă,
Să nu-ntrebi de ce nu dorm eu!
Obrazul ascuns sub năframă
E martur păcatului meu.
E martur amarului meu:
Tu n-ai băgat încă de seamă!

Sub plopii rari apele sună,
Și plopii rari vâjâie-n vânt,
Scot hohote parcă să-mi spună,
În râs, ce nemernică sănt!
Ce rea, ce nemernică sănt,
Iar apele-mi strigă: Nebună!

O, macină grâul mai bine
Și învârte-te, roată, mereu!
Că lumea se-nvârte cu mine,
Și vreau, și eu nu știu ce vreau!
Ba lasă, că știu eu ce vreau:
Aș vrea să fiu, roată, supt tine!